

РЕШЕНИЕ

№ 237

София, 03.12.2018 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, **Второ наказателно** отделение, в съдебно заседание на деветнадесети ноември две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :ТАТЯНА КЪНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ :ГАЛИНА ТОНЕВА
ПЕТЯ ШИШКОВА

при участието на секретаря **КРИСТИНА ПАВЛОВА** и на прокурора **МАРИЯ МИХАЙЛОВА** изслуша докладваното от съдия Кънчева касационно дело № 753 по описа за 2018 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 346 т.4 от НПК. Образувано е по частен протест на Варненската апелативна прокуратура срещу определение № 205/ 21.06.2018 г. на Варненския апелативен съд, с което е прекратено въззивното производство по внохд № 164/2018 г. Отправено е искане за отмяна на определението и връщане на делото на въззивния съд за разглеждането му по същество.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа частния протест по изложените в него съображения.

Защитата на подсъдимия Б. Б. Ш. намира частния протест за неоснователен и предлага определението да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт, установи следното:

1. С присъда № 20/ 01.04.2014 г. по нохд № 231/13 г. Разградският окръжен съд признал подсъдимия Б. Ш. за виновен в извършване на престъпление по чл. 269 ал.1 от НК и го оправдал по обвинението по чл. 116 ал.1 т.1 и т.2, вр. чл. 18 ал.1 от НК. Присъдата

е отменена от Варненския апелативен съд и делото е върнато за ново разглеждане.

2. С присъда № 56/ 30.06.2015 г. по нохд № 396/ 14 г. Разградският окръжен съд признал подс. Ш. за виновен по чл. 270 ал.1 от НК, като го оправдал по първоначалното обвинение по чл. 269 ал.1 от НК. Признал го за невиновен и го оправдал и по обвинението за извършено престъпление по чл. 116 ал.1 т.1 и т.2, вр. чл. 18 ал.1 от НК.

3. Срещу така постановената присъда е бил депозиран протест от Разградската окръжна прокуратура и е образувано внохд № 264/15 г. на Варненския апелативен съд. С присъда № 6/ 18.03.2016 г. съдът отменил изцяло присъдата на ОС Разград и признал подсъдимия Ш. за виновен по повдигнатите с обвинителния акт обвинения по чл. 269 ал.1 от НК и по чл. 116 ал.1 т.1 и т.2, вр. чл. 18 ал.1 от НК. С решение № 197/ 08.03.2017 г. по к.д. № 573/16 г. ВКС, Ш н.о. отменил въззивната присъда и върнал делото за ново разглеждане от въззивния съд.

4. С присъда № 14/ 26.10.2017 г. по внохд № 94/ 17 г. Варненският апелативен съд отново отменил присъдата на ОС Разград и признал подсъдимия Ш. за виновен по двете обвинения- по чл. 269 ал.1 и по чл. 116 ал.1 от НК. С решение № 85 от 10.05.2018 г. по к.д. № 113/18 г. ВКС, I н.о. отменил въззивната присъда в частта, с която подсъдимият е признат за виновен по чл. 116 ал.1 т.1 и т.2, вр. чл.18 ал.1 от НК и върнал делото за ново разглеждане. В останалата част оставил присъдата в сила. Дал указания на новия въззивен състав да извърши преценка дали е налице съответен протест срещу оправдаването на подсъдимия по чл. 116 ал.1 от НК с присъда № 56/ 30.06.2015 г. на ОС Разград.

5. След поредното връщане на делото, във Варненския апелативен съд е образувано внохд № 164/18 г. В съдебното заседание на 21.06.2018 г. съдът приел, че не е сезиран със съответен протест за осъждане на подсъдимия по обвинението по чл. 116 ал.1 т.1 и т.2, вр. чл. 18 ал.1 от НК и с атакуваното определение прекратил въззивното производство.

Върховният касационен съд намира частния протест за неоснователен по следните съображения:

Варненският апелативен съд, изпълнявайки указанията в отменителното касационно решение, правилно е приел, че протестът на Разградската окръжна прокуратура не е годен да инициира въззивно производство за проверка на оправдаването на подс. Ш. по обвинението по чл. 116 ал.1 от НК. Правомощието на въззивната инстанция да осъди оправдан подсъдим по повдигнатото му обвинение е обвързано с

определени предпоставки, относими към принципната забрана за реформацио ин пеюс. Съгласно разпоредбата на чл. 336 ал.2, вр. ал.1 т.2 от НПК това правомощие може да се реализира само при наличие на съответен протест от прокурора или жалба на частния обвинител, съотв. на частния тъжител. Както в правната теория, така и в съдебната практика понятието „съответен протест” се тълкува като протест, в който е направено еднозначно искане за влошаване положението на подсъдимия.

Въззивният съд внимателно е анализирал съдържанието на подадения въззивен протест. В мотивационната му част, изготвеният го прокурор е изложил съображения, че произведеният от подсъдимия последен, четвърти изстрел срещу длъжностното лице П. А. е противоправно и общественоопасно деяние и дори „ да не е съставомерно по този текст /по чл. 116 ал.1 от НК/, то изстрелът е логично продължение на останалите четири и е елемент от съвкупността по чл. 270 от НК, но първоинстанционният съд не го е включил в тази съвкупност”. Посочената аргументация правилно е преценена от апелативния съд като относима към оправдаването на подс. Ш. за произведения последен изстрел, който според протеста е следвало да се включи като елемент от състава на по-лекото престъпление, но не и като аргументация за съставомерност на извършеното като опит за умишлено убийство.

В диспозитивната част на протеста прокурорът е формулирал две искания: 1. за постановяване на нова присъда с осъждане на подс. Ш. по първоначалното му обвинение по чл. 269 ал.1 от НК, включително и за **ДЕЯНИЕТО ПО ОБВИНЕНИЕТО** по чл. 116 ал.1 от НК, като се наложи наказание лишаване от свобода към средния размер и 2. за изменение на присъдата, като се приложи закон за престъплението по чл. 270 ал.1 от НК и за **ДЕЯНИЕТО ПО ОБВИНЕНИЕТО** по чл. 116 ал.1 от НК и се увеличи наказанието за него.

Върховният касационен съд напълно споделя заключението на втората инстанция, че в депозирания въззивен протест срещу присъдата по нохд № 396/ 14 г. на ОС Разград не са изложени доводи и не е направено ясно и недвусмислено искане за осъждане на подс. Ш. по чл. 116 ал.1 от НК. Както в мотивационната, така и в диспозитивната част на протеста изготвеният го прокурор изразява несъгласие с факта, че за произведения четвърти изстрел подс. Ш. остава ненаказан, но претендира той / изстрелът/ да бъде включен в съвкупността от действия, които следва да се квалифицират по чл. 269 ал.1 от НК, евентуално по чл. 270 ал.1 от НК. Единственото ясно и неподлежащо на съмнение искане в протеста е за увеличаване размера на наказанието лишаване от свобода и ефективното му изтърпяване. Неясната, неточна и юридически непрецизна

аргументация на протеста, която се признава и от прокурора, изготвил частния протест, е наложила въззивният съд да го тълкува в неговата цялост, за да установи волята на представителя на обвинението. Сам по себе си, този факт е достатъчен за извода, че въззивният съд не е бил сезиран със „съответен протест”, в който е изложено недвусмислено искане за утежняване положението на подсъдимия. Поради това съдът не е в състояние да изпълни правомощието си по чл. 336 ал.1 т.2 от НПК и да осъди подс. Ш. по чл. 116 ал.1 т.1 и т.2, вр. чл. 18 ал.1 от НК. Той не може да удовлетвори и претенцията в протеста по отношение осъждането по чл. 269 ал.1 от НК, защото в тази част присъдата е оставена в сила с решението на ВКС. Поради това касационният състав намира, че законосъобразно Варненският апелативен съд е прекратил производството пред себе си. Частният протест срещу определението на съда следва да бъде оставен без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354 ал.1 т.1 от НПК
Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 205/ 21.06.2018 г. на Варненския апелативен съд, с което е прекратено производството по внохд № 164/2018 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: